

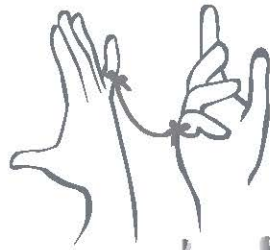

ดุษฎี
และ
รางวัล
เล่ม ๑

別惹希兒・上

โพธิ์ชนน 莫顏 สีชน
เล่มน้อย ๑๖๖

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่มีชีวิตในหัวใจไว้คู่กัน

“

หัวใจเหมือนถูกบางอย่างทิ่มแทงให้เจ็บปวด สองมือดึงชายเสื้อเอาไว้โดยไม่รู้ตัว

"ท่านใกล้ตายแล้วหรือ"

คำถามที่เอ่ยขึ้นอย่างกะทันหันทิ่มแทงเอาตัวกู้อยู่อย่างจังหน้านางเหมือนเห็นผี

"เจ้าว่าอะไรนะ"

"ข้าถามว่าท่านใกล้จะตายแล้วใช่หรือไม่"

ตัวกู้อยู่อย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก

"โยเจ้าจึงถามเช่นนั้น"

เพราะเหตุใดนะ หรือ ย่อมต้องเป็นเพราะ...

"คนใกล้ตายมักจะพูดจากใจจริง"

ถ้อยคำของนางทำเอาตัวกู้อยู่อย่างตะลึงงัน

นั่นหมายความว่า... ในใจนางเชื่อมาตลอดว่าเธอเป็นคนชั่วร้าย จิตใจโหดเหี้ยม ชั่วช้า
สามานย์ ไม่มีทางใจดีช่วยเหลือนางแน่ หากจะช่วยนางย่อมหมายความว่าเธอใกล้ตายแล้ว?

ใบหน้าของตัวกู้อยู่อย่างพลันตึงตัง เหมือนมีสายพิณขาดผึงในสมอง

ตอนนี้แทนที่จะกลัวว่าสตรีของวังบุปผาที่ตามตอแยไม่เลิกทำให้เธอโมโห มีลูกสาวว่า
หญิงสาวในอ้อมแขนทำให้เธอเดือดดาลยิ่งกว่า

นางควรรู้ว่าสัตว์ร้ายที่จนตรอกต่างหากที่น่ากลัวที่สุด!

”

มากกว่ารัก

คุณชายแสนร้าย 1

ไม่เหยียน เซียน เม่นน้อย แบล

《別惹爺兒·上》莫顏 Mo Yan 著

Copyright © 2013 Doghouse Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2015 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1594-0

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

แนะนำตัวละคร

* เหลียงจิ้ง

หญิงสาวกำพร้าผู้ถูกหลิงหูเจียวเก็บไปดูแลสอนสั่งเป็นลูกศิษย์ตั้งแต่เด็ก แม้วรยุทธ์จะอ่อนด้อย แต่นางกลับเชี่ยวชาญเรื่องสมุนไพรและพิษ

* ตู๋กุซู่อวี่

คุณชายแห่งบ้านสกุลตู๋กุผู้ยึดหลักใครไม่ล่วงเกินเขา เขาก็ไม่ล่วงเกินผู้อื่น อุปนิสัยเย็นชา เจ้าคิดเจ้าแค้น ลองหมายหัวใครแล้วจะตามล่าตัวอีกฝ่ายจนถึงที่สุด

* หลิงหูเจียว

อาจารย์ของเหลียงจิ้ง เขาว่างมือจากเรื่องในยุทธภพมาเป็นเวลาสิบปี ไม่ข้องเกี่ยวกับผู้ใดแล้ว แต่คนทั้งหลายยังคงจดจำชื่อเสียงของ 'คุณชายหมื่นพิษ' ผู้นี้ได้เป็นอย่างดี

* ฮว้อหลู่

ประมุขวังบุปผา รูปร่างล่ำเลิศ แต่ตู๋กุซู่อวี่กลับไม่สนใจไยดีนาง ความรักจึงแปรเปลี่ยนเป็นความแค้นตันที

* หลี่มู่ไท่

ชายเก็บสมุนไพรผู้มีที่มาที่ไม่ธรรมดาสามัญ

7

ท่ามกลางเมฆหมอกลอยละล่องมีภูเขาสูงหนึ่ง ผู้คนขนานนามมันว่า ยอดเขารินทร์มัย

ยอดเขาแห่งนี้มีเมฆหมอกปกคลุมตลอดทั้งปี พื้นที่ไหล่เขาไม่มีต้นไม้ใหญ่ ไร่ซึ่งสูงชันมาโดยบัน และยิ่งปราศจากร่องรอยผู้คน ส่วนพื้นที่บริเวณเชิงเขาเป็นป่ารกครึ้ม แม้แต่ชาวไร่ชาวนาที่เก็บสมุนไพรเป็นอาชีพและชำนาญเส้นทางบนภูเขาเป็นอย่างดียิ่งขาดกลัว เพราะในป่าเต็มไปด้วยสัตว์พิษ และหนองน้ำที่มีไอพิษ ร้อยปีที่ผ่านมาจึงไม่มีผู้ใดกล้าเฉียดกรายเข้าไป

แต่กลับคิดไม่ถึงว่าเหนือเมฆหมอกของยอดเขาจะมีโลกอีกใบซ่อนอยู่ ที่นั่นมีหญ้าแผ่กว้างดุจพรมผืนใหญ่ มีต้นสนเขียวขจี มีสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่มากมายหลายประเภท รวากับสวรรค์ในหมู่เมฆก็ไม่ปาน

ในสวรรค์แห่งนี้มีอาจารย์กับลูกศิษย์กลุ่มหนึ่งพำนักอยู่ ลูกศิษย์เหล่านี้ล้วนเป็นเด็กกำพร้าที่อาจารย์เก็บมาเลี้ยง ว่ากันว่าอาจารย์ท่านนี้ร่ายฤทธิ์ล่ำเลิศ

เกินใคร แต่บรรดาลูกศิษย์ของเขากลับไม่แน่ว่าจะมีไหวพริบสูงส่งเหมือน
ผู้เป็นอาจารย์ เพราะอาจารย์ทั่วไปเลือกลูกศิษย์ย่อมดูที่พรสวรรค์ แต่เขากลับ
ดูที่ความเจริญตา ดังนั้นผู้ที่ดูแล้วเจริญตาจึงถูกเก็บกลับมา แต่ถ้าไม่ ต่อให้
มีพรสวรรค์เป็นพิเศษเขาก็ไม่ถูกใจ ทำให้ลูกศิษย์ทั้งหมดของเขาเป็นผู้หญิงที่
มองปราดเดียวก็รู้สึก 'เจริญตาเป็นพิเศษ'

ท้องฟ้าโปรยปรายหิมะนุ่มละเอียด นี่น่าจะเป็นหิมะสุดท้ายปลาย
เหมันตฤดูแล้ว อีกไม่นานวสันตฤดูก็จะมาเยือน

เกล็ดหิมะที่เขาเหมือนปุยฝุ่นปลิวว่อนอยู่กลางท้องนา เทือกเขาที่
ลดหลั่นกันไปกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต ทิวทัศน์งดงามเช่นนี้ไม่ต่างอะไรกับ
สวรรค์บนดิน

เงาร่างสีขาวยืนอยู่ริมหน้าผาขณะทอดสายตามองความงามของขุนเขา
และธาราเบื้องล่าง คนผู้นี้ใบหน้าคมคายมีสง่า หมดจงดงามยิ่ง ต่อให้
พานอัน* ยังมีชีวิตอยู่บนโลก เกรงว่าเมื่อเปรียบกับเขาแล้วก็ยิ่งสู้ไม่ได้

เงาร่างสูงโปร่งดูเหมือนเทพยดาที่ลงมาเยือนโลกมนุษย์ สายลมบนภูเขา
พัดพาอารมณ์ของเขาปลิวไสว แต่เขากลับยืนนิ่งไม่ไหวติงดูจตุภา แม้จะ
สวมอารมณ์เนื้อบางก็ไม่หวั่นเกรงกับความหนาวเย็นบนยอดเมฆ รวากับได้
หลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของทิวทัศน์งดงามกว้างใหญ่ไพศาลและกำลังจะออก
เดินทางท่องเที่ยวพร้อมกับสายลมและหมู่เมฆ

ดรูกินีหนึ่งยืนสงบเสงี่ยมอยู่ด้านหลังเขา นางสาวเสี้ยนจิ้งจอก หมวก
ขนจิ้งจอก กระโปรงขนจิ้งจอก และรองเท้าหุ้มข้อแบบสั้นที่ทำจากขนจิ้งจอก
สองมือประสานซ่อนอยู่ในแขนเสื้อเพื่อรักษาความอบอุ่น นางมิได้มีกำลัง

* พานอัน นามเดิมว่าพานเยวี่ เป็นนิการมงคลทิพนุ่มรูปงามในสมัยจันตวันตก ความงามของเขาเป็นที่เลื่องลือจนถูกนำไปตั้ง
เป็นคำประพันธ์และกลายเป็นสำนวนอุปมาถึงบุรุษงามอีกหลายสำนวน

ภายในเก๋กล้าพอที่จะจับไล่ความหนาวเย็นได้เหมือนอาจารย์ วรยุทธ์ของนางด้วยกว่ามาก หากไม่สวมชุดขนจึงจอกที่ช่วยรักษาความอบอุ่นของร่างกาย ป่านนี้นางคงหนาวจนตัวแข็งไปแล้ว

อาจารย์มีความสามารถในการแสดงความสง่างาม แต่นางไม่มี

นางมายืนอยู่ตรงนี้เพราะอาจารย์เรียกให้มา บอกว่ามีเรื่องจะมอบหมาย ครั้นนางมาถึงแล้วอาจารย์กลับส่งเสียง "อิม" เพียงคำเดียวก็ไม่เอื่อยอะไรอีก

ในเมื่ออาจารย์ไม่เอื่อยปาก นางจึงรออยู่เงียบ ๆ เพราะอาจารย์ประสงค์จะเอื่อยอะไรย่อมเอื่อยออกมาเอง นางชินกับการใช้ความสุ่มเยือกเย็นรับมือกับเรื่องต่างๆ ดังนั้นก่อนที่อาจารย์จะเอื่อยปาก นางนั่งเงียบไว้เป็นดีที่สุด

หนึ่งอาจารย์หนึ่งศิษย์ยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร จะเพียงครู่เดียวเหมือนชั่วเวลาหนึ่งถ้วยชาหรือหนึ่งกำนัลรูป หรือเนิ่นนานเหมือนต้องเดินอยู่ในสุสานก็ไม่ทราบ เอาเป็นว่าหลังผ่านช่วงเวลาที่ไม่นับว่าสั้นไปแล้วในที่สุดชายหนุ่มก็ค่อย ๆ หันกลับมา

ดวงตาคู่งามที่ดำสนิทดุจหมึกเบนมาที่วงหน้ารูปไข่หมดจดของนาง ดวงหน้านั้นแม้มีอาจเรียกได้ว่างดงามล้ำเลิศ กระนั้นไม่ว่าจะมองตรง มองเฉียง หรือมองกลับด้านก็ล้วนเจริญตาถึง เป็นความงามชนิดที่ไม่จีตจางไปตามกาลเวลา

"จิ้งเออร์ เจ้ายังคงสุ่มเยือกเย็นไม่เปลี่ยน"

ใบหน้าหล่อเหลาที่เรียกได้ว่างดงามเกินใครคลี่ยามบางที่ชวนให้ทุกคนลุ่มหลง

เห็นรอยยิ้มนี้แล้วในใจเหลียงจิ้งมีเพียงความระแวงระวัง

นางติดตามอาจารย์มาแต่เล็ก ต่อให้เป็นใบหน้าทั้งงดงามเพียงใด

รอยยิ้มที่น่าหลงใหลเพียงใด นางก็เห็นจนชินแล้วและไม่รู้สึกหวั่นไหวแม้แต่น้อย หากจะเปรียบรอยยิ้มของอาจารย์เป็นดังพิษ นางก็เป็นคนที่พิษร้ายใดๆ มีอาจแทรกซึม ไม่ใช่เพราะนางร้ายกาจ แต่เป็นเพราะไม่มีชายอื่นเป็นข้อเปรียบเทียบ นางจึงไม่รู้ว่ารอยยิ้มนี้ทรงพลังและเปี่ยมเสน่ห์มากเพียงใด ในยุทธภพ ทำให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มได้ไม่ว่าชายหรือหญิง

"ท่านกำลังใช้ความคิด ข้าไม่กล้ารบกวน"

เหลียงจิ้งตอบอย่างนอบน้อม

"แต่เจ้าคงรู้อยู่แล้วว่าข้าตามตัวเจ้ามาย่อมไม่มีเรื่องดี ดังนั้นจึงมีคำถามปรักถาม ยอมยืนที่อยู่อูตรงนั้น ยื้อเวลาได้นานเท่าไรก็ยื้อให้นานเท่านั้น ไซ้หรือไม่"

คิ้วงามเล็กน้อยๆ แกว่งตาล้าลึกยากจะคาดเดาความคิด

เหลียงจิ้งสะท้านในอก รีบคุกเข่าอย่างหวั่นเกรง

"ข้าหัวขี้ ทำให้ท่านเข้าใจผิดแล้ว"

หลังหูเจี๋ยส่ายหน้าเล็กน้อยๆ เขาสาวเท้ามาข้างหน้าก่อนจะยื่นมือออกไป ประคองศิษย์รักและเขยคางนาง

การกระทำนี้ดูเหมือนอาจารย์กำลังเอ็นดูลูกศิษย์ แต่ความจริงแล้วมีจุดประสงค์อื่น เขาไม่ยอมให้ลูกศิษย์ที่เฉลียวฉลาดผู้นี้ตั้งใจซ่อนสีหน้าไว้ต่างหาก

"เด็กโง่ ข้ากำลังชื่นชมเจ้าต่างหาก ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายมีเจ้าคนเดียวที่เดาถูกว่าข้ามีเรื่องในใจ แต่ไหนแต่ไรมาเจ้านัดเรื่องการอ่านสีหน้าคน ข้าจึงตั้งใจยืนหันหลังให้ แต่เจ้าเพียงเห็นแผ่นหลังของข้ายังสามารถคาดเดาเรื่องราวได้ นับว่าฝีมือพัฒนาไปไม่น้อย ทำให้ข้าวางใจเหลือเกิน!"

ความหมายคือ...อาจารย์ตามตัวนางมาย่อมไม่มีเรื่องดี! ไม่รู้ว่าได้นิแล้วนางควรจะร้องไห้หรือหัวเราะกันแน่

ก็ต้องร้องไห้ละสิ อย่างน้อยการร้องไห้ก็สร้างความบันเทิงให้อาจารย์ได้บ้าง ลองดูว่านางจะสร้างท่าทำน่าสงสารให้อาจารย์ลืมนึกความตั้งใจไม่เอาเรื่องพิเรนทร์ๆ มามอบหมายให้นางได้หรือไม่แม้จะรู้ว่าความหวังของนางช่างริบหรี่

"อาจารย์ ข้าทำให้ท่านโกรธแล้วใช่ไหม ข้าไม่สมควรทำเช่นนั้นเลย ท่านได้โปรดตำหนิข้าเถาะ"

แต่ได้โปรดอย่าวางแผนชั่วร้ายกับข้าเลย ข้ารับไม่ไหวแน่!

ที่เหลียงจึงคิดเช่นนี้ด้วยเพราะมีเหตุผล

นางกับศิษย์พี่ศิษย์น้องติดตามอาจารย์มาแต่เล็ก อย่าเห็นว่าอาจารย์มีสีหน้าอ่อนโยนไร้พิษภัย ยามยิ้มเปี่ยมด้วยความเมตตาอารี ความจริงแล้วสมองของอาจารย์เต็มไปด้วยความคิดพิเรนทร์ร้ายกาจ อาจารย์คนอื่นอบรมสั่งสอนลูกศิษย์ไปตามขนบธรรมเนียม แต่อาจารย์ของพวกนางกลับชอบคิดหาสารพัดวิธีที่พิลึกกึกกือมาทดสอบ ทำให้พวกนางรำเรียนวิชาอยู่ท่ามกลางความหวาดกลัว

กฎข้อแรกของสำนักหลิงหู ก่อนฝึกวรยุทธ์ต้องฝึกความกล้าเสียก่อน ตอนนั้นหลังจากอาจารย์ประกาศกฎข้อนี้แล้วก็โยนศิษย์พี่คนหนึ่งไปบนกิ่งต้นสนอย่างเบา มือต่อหน้าทุกคน กิ่งสนนั้นงอกอยู่ริมหน้าผา เบื้องล่างเป็นเหวลึกสุดจะหยั่ง อย่าว่าแต่ตกลงไปจะต้องสิ้นชีพแน่นอน แค่มองลงไปก็น่าตระหนกจนขนหน้าขีดปากสั่น ร่างกายสั่นงันงกแล้ว

ศิษย์พี่ที่ถูกโยนออกไปมีอายุเพียงแปดขวบ ส่วนนางอายุหกขวบเท่านั้น

เห็นศิษย์พี่ที่ร้องไห้จ้า คนอื่นตกใจจนเหงื่อเย็นไหลไม่หยุดด้วยคิดไม่ถึงว่าวิธีฝึกความกล้าของอาจารย์จะเป็นเช่นนี้ มีหน้าซำยังตั้งใจลงมือกับจุดอ่อนของพวกนางโดยเฉพาะ

คนที่กลัวความสูงถูกแขวนอยู่ริมหน้าผาครึ่งเดือน คนที่กลัวหนอนถูกโยนเข้าไปนอนกับหนอนในถ้ำหนึ่งเดือน คนที่กลัวน้ำถูกส่งไปแช่น้ำในทะเลสาบกลางภูเขาสองเดือน คนที่กลัวผีถูกโยนเข้าไปในสุสานวังเวงให้ใช้ชีวิตอยู่ในนั้นสามเดือน

'ลูกศิษย์เอ๋ย อย่าถือโทษโกรธข้าเลย ข้าเองก็ไม่อยากทำเช่นนั้นหรอก'

อาจารย์ฝึกฝนพวกนางพลางตีหน้าเศร้า ดวงตาคู่งามปกคลุมด้วยไอน้ำและทอประกายระยิบระยับของหยาดน้ำตา

ปีศาจที่แยกเขี้ยวถึงขั้นยังไม่กล้า ทว่าผู้ที่มิใบหน้าเมตตาทาริเหมือนพระโพธิสัตว์แต่จิตใจเหี้ยมโหดเหมือนปีศาจนี้แหละทำให้ผู้คนไม่ทันระวังปกป้อง เรียกว่าน่าอกสั่นขวัญผวาอย่างแท้จริง

ชีวิตวัยเด็กอันรันทดของนางกับศิษย์พี่ศิษย์น้องผ่านพ้นมาด้วยการฝึกฝนอันโหดเหี้ยมทารุณของอาจารย์ หากถามว่านางได้เรียนรู้วิชาใดมาบ้าง นอกจากวิชาสมุนไพรที่อาจารย์ถ่ายทอดให้แล้ว นางยังได้เรียนรู้วิธีอ่านสีหน้าคน ส่วนเรื่องวรยุทธ์ต้องขอภัยที่ไม่ได้เรื่องสักเท่าไร

ยิ่งอาจารย์อ่อนโยน แสดงว่าความคิดพลิกผันยิ่งมาก เช่นนี้เมื่อเห็นใบหน้าหล่อเหลาไร้พิษภัยของอาจารย์แล้วจะไม่ให้นางกล้าได้อย่างไร

ทว่าต่อให้กลัวนางก็มีอาจแสดงออกมาได้ เพราะอาจารย์เคยบอกว่าความกล้าแสดงถึงจุดอ่อน เมื่อมีจุดอ่อนย่อมต้องฝึกฝน ดังนั้นแม้นางจะกลัวก็ต้องทำเป็นไม่กลัว แม้ปากจะพูดว่ายอมรับการลงโทษจากอาจารย์ แต่

ความจริงแล้วเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจเสียมากกว่า

ทางที่ดีให้อาจารย์ลงโทษนางแล้วจบเรื่อง จะได้หลีกเลี่ยงความคิด
พิเรนทร์ แม้นางจะไม่รู้ว่าความคิดนั้นคืออะไร แต่หลีกเลี่ยงไว้ก่อนย่อม
ไม่ผิดแน่

หลังหูเจี๋ยลุบหัวนางเหมือนบิดาที่เอ็นดูบุตรสาว

"เด็กโง่ ข้าจะตัดใจลงโทษเจ้าได้อย่างไร อีกอย่าง เจ้ามิได้ทำอะไรผิด
จะเอาโทษที่ไหนมาลงได้ ไม่ลงโทษๆ"

เพราะท่านไม่ลงโทษนี่แหละทำให้ข้าอยากร้องไห้

เสียงจิ้งหิวใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เห็นที่อาจารย์คงตัดสินใจแน่วแน่
ในความคิดพิเรนทร์นั้นแล้ว เพราะนี่ยากจะหลบเลี่ยง!

"หากท่านไม่ลงโทษ เช่นนั้นข้าจะไปสำนึกผิดที่ถ้ำอสรพิษเอง"

นางยอมไปอยู่กับเหล่าอสรพิษยิ่งดีกว่าอยู่ข้างกายอาจารย์

"ฮ่าๆ เจ้าช่างน่ารักเสียจริง ชอบพูดจาอ้อมค้อมกับข้าอยู่เรื่อยเพื่อ
เบี่ยงเบนความสนใจของข้า ทำอย่างนั้นไม่ได้ละ ในเมื่อเจ้าไม่ถาม ข้าจะบอก
เจ้าเอง"

หญิงสาวเหวี่ยงกาฟแตกพลั๊ก แต่กลับทำได้เพียงสร้างขอคำแนะนํา
อย่างเคารพนบนอบ

"หากท่านมีคำสั่ง ข้ายอมน้อมรับฟัง"

เพราะนี่ยากจะหลีกเลี่ยงจริงๆ ด้วย นางคงได้แต่ยอมรับชะตากรรม
แล้ว

หลังหูเจี๋ยตบหลังมีอนางเบาๆ และยิ้มถามด้วยใบหน้าอารี

"ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมดนับว่าเจ้ามีนิสัยหนักแน่นสุ่มมากที่สุด

ไม่ใจร้อนทุกคนเหมือนศิษย์พี่ศิษย์น้องคนอื่น แต่บางทีนี่ไปก็ไม่ได้"

เหลียงจึงมองหน้าอาจารย์อย่างอกสั่นขวัญผวา

หรือความสุขุมเยือกเย็นของนางจะทำให้อาจารย์ไม่พอใจ อาจารย์คงไม่คิดจะจับนางไปอยู่ในถ้ำวานร ให้นางกระโดดโลดเต้นและส่งเสียงโหวกเหวกเหมือนวานรกระมัง ไม่ ไม่ง่ายตายถึงเพียงนั้นหรอก อาจารย์จะต้องคิดวิธีที่น่ากลัวบางอย่างที่ทำให้นางร้องเด่นเป็นแน่

ขณะที่นางคิดไปต่างๆ นานานั้นเอง หลิงหูเจี๋ยก็พูดต่อ

"จิ้งเออร์ เจ้าติดตามข้ามากี่ปีแล้ว"

"เรียนอาจารย์ ข้าติดตามท่านมาสิบสองปีแล้ว"

เวลาตอบอาจารย์ นางจะตอบอย่างตรงไปตรงมา ไม่พูดในสิ่งที่อาจารย์ไม่ถามเป็นอันขาด ท่าที่เต็มไปด้วยความระมัดระวัง

"สิบสองปี...จันรี เวลาผ่านไปเร็วขนาดนี้เชียว...จากเด็กน้อยอายุห้าขวบบัดนี้เจ้าเติบโตเป็นสาวแล้ว"

สมองของหลิงหูเจี๋ยพลันนึกถึงภาพเด็กน้อยวัยห้าขวบเมื่อครั้งนั้น

ปีนั้นแม่น้ำหวงเหอไหลบ่าจนเกิดอุทกภัย ระหว่างเดินทางเขาพบผู้ทุกข์ยากมากมาย แต่กลับสังเกตเห็นเด็กน้อยคนนี้อยู่ท่ามกลางฝูงชนที่ตกยาก นางที่ยังเล็กมีแววหาวดกกล้วยในดวงตา ข้างกายไม่มีผู้ใหญ่อุปถัมภ์ แต่กลับไม่ร้องไห้โยเย แม้ทั่วร่างจะสกปรกมอมแมม แต่เขามองปราดเดียวก็รู้ว่านางหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก เขาจึงตัดสินใจว่าจะพานางขึ้นเขาไปเป็นลูกศิษย์และสอนวรยุทธ์ให้

ผ่านไปสิบสองปี นางเติบโตเป็นสตรีในวัยสิบเจ็ดปีแล้ว

"ศิษย์ขอขอบคุณในคำชี้แนะอบรมของอาจารย์"

เหลียงจิ้งเย่อย่างเคารพนบนอบ แม้จะติดตามอาจารย์มาถึงสิบสองปีแล้ว แต่นางยังคงคาดเดาความคิดของอาจารย์ไม่ถูกเหมือนลูกศิษย์คนอื่นในใจจึงหวาดกลัวยำเกรง

พวกนางทุกคนล้วนเป็นเด็กที่อาจารย์เก็บมาจากโลกภายนอกและมีแต่ศิษย์ผู้หญิง ไม่มีศิษย์ผู้ชาย

สิบสองปีมานี้เหลียงจิ้งไม่เคยเห็นอาจารย์โกรธ แม้ลูกศิษย์จะทำผิดอาจารย์ก็ยังอภัยและไม่เคยด่าทอแม้แต่คำเดียว แต่นั่นมิได้หมายความว่าจะไม่ลงโทษ

'คนเราทำผิดเพราะยังฝึกฝนไม่เพียงพอ'

ยามอาจารย์เอ่ยถ้อยคำนี้ด้วยรอยยิ้ม ลูกศิษย์ที่ทำผิดเป็นต้องทำหน้าอยากตาย เพราะการฝึกฝนของอาจารย์สามารถทำให้คนเรียกฟ้า ฟ้าไม่ฆ่าน เรียกดิน ดินไม่รับ ความกลัวและความยำเกรงที่มีต่ออาจารย์รังแต่จะเพิ่มขึ้น ไม่มีลดลง

"จิ้งเอ๋อร์"

อาจารย์เรียกอีกครั้ง ทำเอาเหลียงจิ้งหัวใจเต้นแรง ความคิดถูกดึงกลับมาทันที

"เจ้าคะ อาจารย์"

นางขานรับอย่างระมัดระวัง

"เจ้ารู้สิหรือไม่ว่าอาศัยอยู่ในป่าเขานานๆ แม้ทิวทัศน์จะงดงาม แต่บางทีความสงบสันติเช่นนี้ก็จืดชืดน่าเบื่อ"

"เรียนอาจารย์ ข้ารู้สึกว่ามันเวลาในป่าเขาที่ผ่านไปโดยไม่รู้สึกตัวเช่นนี้ดียิ่ง"

ระหว่างพุดนางรู้สึกว่ที่ขมับมีเหงื่อเย็นผุดซึมออกมาหนึ่งหยด ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงถอนหายใจของอาจารย์

"แต่ข้ากลับรู้สึกว่วันเวลาผ่านไปอย่างน่าเบื่อเหลือเกิน ข้าหลบลิ้นออกมาจากยุทธภพเพื่อใช้ชีวิตอย่างสงบ แต่พบว่การใช้ชีวิตอย่างสงบนาน ๆ กลับทำให้คิดถึงเรื่องราวผาดโผนในยุทธภพเหมือนเช่นวันวาน"

หลังหูเจี๋ยเดินกลับไปทิ่มหน้าผา สองมือประสานไว้ด้านหลังเหมือนเทพยดา ปล่อยให้อาภรณ์ปลิวสะบัดขณะทอดสายตามองทิศหนึ่งดงาม เบื้องล่าง

เหลียงจิ้งเงยหน้ามองเงาหลังของอาจารย์ ตรึงตรองนัยที่แฝงอยู่ในถ้อยคำนั้น

อยู่ที่นั่นน่าเบื่อหรือ นางกลับคิดว่าที่นี้ปราศจากการแข่งขันใดๆ ออกจะดีไม่น้อย

ขณะที่กำลังใคร่ครวญว่คำพูดของอาจารย์มีเจตนาใดกันแน่ อาจารย์ก็ให้คำตอบแก่นาง

"จิ้งเออร์ ได้เวลาที่เจ้าจะลงจากเขาไปเปิดหูเปิดตาบ้างแล้วละ"

เหลียงจิ้งตะลึง นางประหลาดใจกับถ้อยคำที่เอ่ยออกมาอย่างกะทันหันของอาจารย์

"ท่านต้องการให้ข้าลงจากเขา?"

สายตาทอแย้มของหลิงหูเจี๋ยเบนกลับมาจ้องนาง

"เจ้าไม่ต้องการรี?"

หัวใจของเหลียงจิ้งเต้นตึกตัก

แย่แล้ว! หรืออาจารย์จะดูออกว่นางเป็นคนที่พอใจกับสภาพปัจจุบัน

ได้อย่างง่ายดาย แตกต่างจากศิษย์พี่ศิษย์น้องที่เต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้ อีกทั้งนางยังไม่มีความคิดอยากออกไปผจญภัยอย่างกระตือรือร้นเลย ตรงข้าม นางปรารถนาเพียงใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายบนภูเขา ทางที่ดีที่สุดคือ แก่ตายอยู่ที่นี้เสียเลย

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมนางจึงสุขุมเยือกเย็นกว่าศิษย์พี่ศิษย์น้อง เพราะจิตใจของนางไร้ซึ่งความปรารถนา ไม่มีความทะยานอยาก คิดเพียงอยากใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

แต่อาจารย์กลับเลือกนางให้ลงจากเขา?

เหลียงจิ้งรู้สึกหวาดหวั่นเมื่อมองใบหน้าเปื้อนยิ้มที่สุภาพและงดงามของอาจารย์

ทั้งที่อาจารย์บอกว่าตัวเองเบื่อ แต่กลับไม่ลงเขาเสียเองและให้นางเป็นคนไป

แม้ในใจจะสงสัย แต่นางยังคงกำศรัทธาอย่างนอบน้อม

"ในเมื่อท่านมีคำสั่ง ข้าย่อมต้องปฏิบัติตาม"

นางมิกำลังคัดค้าน คนที่ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วเท่านั้นที่คิดขัดขืน บางทีการตอบรับอย่างขี้นมื่ออาจยังพอมีหนทางแก้ไข ทำให้อาจารย์ยกเลิกคำสั่งได้

หลังหูเจี๋ยเหินนางไม่กล้าคัดค้าน รอยยิ้มที่ริมฝีปากก็หยักลึกกว่าเดิม

"อย่าเพิ่งตื่นกลัวไป ข้าแค่คิดว่าคนหนุ่มสาวควรลงจากเขาไปรู้จักโลกภายนอกเสียบ้าง แม้จุดประสงค์ของการร่ำเรียนวรยุทธ์คือการฝึกฝนร่างกาย ขัดเกลาจิตใจ แต่หากได้ลงจากเขาไปฝึกฝนตัวเองสักหน่อย ย่อมเป็นการเพิ่มพูนความรู้และสติปัญญามิใช่หรือ"

"ท่านกล่าวถูกต้องแล้ว"

นางก้มหน้าตอบเพื่อปิดบังสีหน้าไม่สบายใจ ยิ่งอาจารย์พูดด้วยท่วงท่าสบายๆ ยิ่งทำให้นางร้อร่นกระวนกระวาย ทั้งที่คำว่า 'ลงจากเขา' ฟังแล้วไม่เห็นมีอะไร แต่กลับทำเอานางขนลุกชู

"ประจวบเหมาะที่ข้ามีเรื่องจะวานเจ้าพ่อดี เจ้าถือโอกาสลงจากเขาคครั้งนี้ช่วยข้านำของขวัญไปมอบให้สหายคนหนึ่ง"

นางเงยหน้าขึ้นอย่างประหลาดใจ

"มอบของขวัญ?"

"สหายเก่าของข้าจะแต่งลูกสาว เจ้าช่วยนำของขวัญแสดงความยินดีไปมอบให้น้อย"

หลังหูเจี๊ยพูดพลางหยิบกล่องไม้ใบหนึ่งออกมาจากอกเสื้อยื่นให้นางที่แท้คนนำของขวัญไปส่ง! อย่างนั้นก็ไม่มีอะไรนะสิ ไปไม่นานก็กลับมาแล้ว ลงเขาไปเปิดหูเปิดตาแบบนี้ไม่เห็นมีอะไรน่ากลัว

นางลอบถอนหายใจโล่งอก ก้าวเข้าไปรับกล่องไม้ที่อาจารย์ยื่นให้กล่องไม้มีรูปทรงแบนราบ เห็นได้ว่าสิ่งของภายในมีขนาดไม่ใหญ่ แต่หากไม่ได้รับอนุญาตจากอาจารย์นางย่อมไม่กล้าเปิดดูสัมผัสสัมผัส

"เจ้านำของสิ่งนี้ไปมอบให้หลิวหมิงเจี๊ย สุหยินของประมุขปราสาทเขานกกระเรียนขาว เจ้าไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไร นางเห็นของในกล่องไม้แล้วย่อมเข้าใจเอง"

"เจ้าคะ อาจารย์" เหลียงจิ้งเก็บกล่องไม้ลงในแขนเสื้ออย่างระมัดระวัง จากนั้นถามอย่างนอบน้อม "ท่านมีเรื่องอื่นจะมอบหมายข้าอีกหรือไม่"

ครั้นเห็นนางเก็บกล่องไม้ไปแล้ว ดวงตาคุ้งามจึงทอยิ้ม แหวดอาบอุ่น

เปี่ยมด้วยความรักใคร่เอ็นดู

"ไม่มีแล้ว เจ้ากลับห้องไปจัดเตรียมสัมภาระเถอะ เสร็จแล้วไปรับ
ค่าเดินทางจากท่านยายอันและลงจากเขาได้ทันที"

"เจ้าคะ ข้าจะรีบออกเดินทางทันที ศิษย์ขออลาอาจารย์"

เสียงจิ้งหมีตัวเตรียมจะจากไป

ขณะที่ถอนเท้าซึ่งจุกอยู่ตรงลำคอกำลังสลายไป นางกลับได้ยินเสียง
กำขับของอาจารย์ดังมาจากข้างหลัง

"ระหว่างทางระวังตัวด้วย ดูแลตัวเองให้ดี"

นางหันกลับมาเย้ยกายการะอีกครั้งเป็นการขอบคุณในความห่วงใย
ของอาจารย์

"เจ้าคะ อาจารย์"

"อ้อ ใช่แล้ว จำไว้ว่าให้อยู่ห่างจากคนแซ่คู่อูเข้าไว้ด้วยละ"

เสียงจิ้งหมีไป นางเงยหน้าอย่างไม่เข้าใจ

"อยู่ห่างจากคนแซ่คู่อู?"

นางอยากรู้เหตุผล แต่อาจารย์กลับสิ้นสุดการสนทนาอย่างฉับพลัน

"ไปเถอะ"

หลังจากเวียไม่เหลือบมองนางอีก เขาประสานมือไว้ข้างหลังขณะ
เผชิญหน้ากับขุนเขาและสายน้ำอันกว้างใหญ่กับท้องนาที่มีหิมะโปรยปราย
ด้วยท่าทางสงบนิ่งดูจุฬาเฉกเช่นทุกครั้ง

เสียงจิ้งหมีล้ารบกวนอาจารย์อีก นางหันหลังถอยออกไปอย่างเงียบๆ
และกลับห้องไปจัดเตรียมสัมภาระ

พอนางกลับมาถึงด้านหน้าเรือนหิน ศิษย์พี่ศิษย์น้องที่เดิมทีจับกลุ่ม

คุยกันอยู่พากันเข้ามาถามไถ่ว่าอาจารย์เรียกตัวนางไปด้วยเหตุใด ครั้นได้ยินว่าอาจารย์จะส่งนางลงจากเขา ทุกคนล้วนมีสีหน้าประหลาดใจ

"โง่งนจ้ะ อาจารย์จึงให้เจ้าลงจากเขาละ"

"จะมีอันตรายหรือไม่"

"อาจารย์คิดอ่านอะไรอยู่ คงมิใช่การฝึกฝนอันน่าสยดสยองอะไรอีกนะ"

เมื่อเผชิญหน้ากับคำถามของศิษย์พี่ศิษย์น้อง ในใจเหลิงจึงพลันเต็มไปด้วยข้อสงสัย ทว่านางคิดไม่ออกจริงๆ ว่าแค่ไปส่งของขลังจะน่ากลัวตรงไหน ดังนั้นนางจึงคลี้มปลอมโยนทุกคน

"สหายเก่าของอาจารย์จะจัดงานมงคลให้ลูกสาว อาจารย์จึงให้ข้านำของขวัญแสดงความยินดีไปมอบให้"

"จากนั้นล่ะ"

"มอบของขวัญเสร็จก็กลับมาล่ะสิ"

"เอ๊ะ? แค่นี้หรือ"

"แค่นี้แหละ"

ณ ตอนนีเวลานี้ในใจนางคิดเช่นนั้นอย่างแท้จริง

ผู้อื่นแต่งบุตรสาวเป็นเรื่องน่ายินดี การมอบของขวัญก็เป็นเรื่องน่ายินดี เรื่องน่ายินดีบวกกับเรื่องน่ายินดีจะมีปัญหาอันใดได้

"อาจารย์กินยาผิดหรือไม่ คราวนี้ไม่มีแผนแฮะ"

สายตาของทุกคนกวาดไปมา ต่างมองเห็นกันและกันด้วยสีหน้าขงใจสงสัยราวกับดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก

มิใช่พวกนางมองโลกในแง่ร้าย แต่เป็นเพราะมีตัวอย่างให้เห็นก่อนหน้านี้มากมาย

เมื่อมีอาจารย์เจ้าเล่ห์เพทุบายย่อมต้องมีลูกศิษย์ที่สงสัยหาตรวจ
จะโทษต้องโทษผู้เป็นอาจารย์ พวกนางล้วนเป็นผู้บริสุทธิ์

"ดียิ่ง เช่นนั้นพวกเราก็อวงใจแล้ว"

เมื่อไม่มีเหตุการณ์อันตรายใด ๆ พวกนางก็ดีใจกับเหลียงจิ้งด้วย

เห็นศิษย์พี่ศิษย์น้องห่วงใยนางถึงเพียงนี้ เหลียงจิ้งอดรู้สึกประทับใจ
ไม่ได้ หัวใจปรี่ล้นด้วยความอบอุ่น คิดไม่ถึงว่าทุกคนที่ปกติทะเลาะได้เถียง
หรือถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน พอได้ยินว่าอาจารย์จะให้นางลงจากเขากลับลิ้ม
ความบาดหมางและแสดงความห่วงใยจากใจจริงออกมา พาให้นางอบอุ่นใจ
เหลือเกิน

"ที่แท้ทุกคนห่วงใยข้า ข้าดีใจจนอยากร้องไห้ออกมาจริงๆ"

นางเอ่ยพลางใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาสองหยดตรงหางตาเป็นการแสดง
ความซาบซึ้งตื้นตัน

"พวกเราต้องเป็นห่วงเจ้าอยู่แล้ว เพราะพวกเราจะฝากเจ้าชื่อของ
กลับมาด้วย!"

"หา?"

เหลียงจิ้งชะงัก เปิดตามองศิษย์พี่ศิษย์น้องที่ค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้
พร้อมใบหน้าเปื้อนยิ้มเจ้าเล่ห์

ฉับพลันนั้นเองทุกคนยื่นมือออกมาคว้าตัวนางและตะโกนเสียงดัง

"ช่วยชื่อหรีไม่ให้กลับมาให้ข้าด้วย!"

"ข้าต้องการเครื่องประทีนโคม!"

"นิยาย! ชื่อนิยายกลับมาให้ข้าที!"

"ปิ่นปักผมห้าอัน!"

"ข้าจะเอานิยายลามก!"

"ข้าจะเอาตำราภาพวังสันต์!"

ชั่วขณะนั้นเหลียงจิ้งจกอยู่ท่ามกลางเสียงตะโกนโหวกเหวกของศิษย์พี่
ศิษย์น้อง

ที่แท้ทุกคนวางแผนไว้ในใจอยู่แล้ว นาน ๆ ที่จะมีคนลงจากเขา ทั้งยัง
เดินทางไปเมืองหลวง สถานที่ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของพื้นที่ทั่วเขตแคว้น
เหนือได้ออกตก ดังนั้นจึงมีสิ่งของครบครัน ศิษย์พี่ศิษย์น้องของนางย่อม
ไม่พลาดโอกาสอันดีในการฝากซื้อของที่ต้องการ

เหลียงจิ้งกัฒนขณะที่ยารมณ์เปลี่ยนแปลงกะทันหันจากดีใจเป็น
รันทดใจ

ศิษย์พี่ศิษย์น้องคิดถึงแต่ผลประโยชน์ หาได้หวังไยนาง แต่เห็นนางเป็น
บ่าวรับใช้คอยวิ่งซื้อของ!

นิยายลามก? ตำราภาพวังสันต์? ยังจะมีหน้าฝากนางซื้อของพรคนี้อีก
ฮือๆๆ เอาความซำบซึ่งใจเมื่อครูของข้ากลับคืนมานะ

โบราณว่าอาจารย์ผู้โด่งดังบ่มเพาะลูกศิษย์ที่มีความสามารถ เช่นนั้น
อาจารย์ผู้มากเล่ห์จะบ่มเพาะลูกศิษย์เช่นไรออกมา

ก็ลูกศิษย์ที่หน้าด่านไร้ยางอายพวกนี้อย่างไรล่ะ!

แค่ลงจากเขาก็ต้องใช้เวลาเดินทางถึงสามวัน

เหลียงจิ้งแบกสัมภาระเดินๆ หยุดๆ หิวก็กินเสบียงแห้งและผลไม้ที่พก
ติดตัวมา กระหายน้ำก็ดื่มน้ำจากลำธาร

* ตำราภาพวังสันต์ เป็นหนึ่งในตำราการสู้รบของจีนโบราณ คำว่าวังสันต์หมายถึงดูไบไม่มีลั มักนิยมใช้เปรียบเปรยถึงเรื่อง
ความรักของหนุ่มสาว

อากาศเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ จากท้องฟ้าที่มีหิมะโปรยปราย เป็นปลอดโปร่งแจ่มใส จากท้องฟ้าปลอดโปร่งเป็นมืดครึ้ม เสียงฟ้าร้องดัง ครืนคราน โดยเฉพาะช่วงไหล่เขาที่มีฟ้าแลบแปลบปลาบไปทั่ว ทำให้นางต้อง หลบซ้ายหลีกขวาอย่างว่องไวจึงไม่ถูกฟ้าผ่าตาย มิน่าพื้นที่เขตนี้จึงไม่มี พืชพรรณเจริญเติบโตและปราศจากร่องรอยของสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่

นอกจากสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากแล้ว อุณหภูมิก็ แตกต่างกันไปมากเช่นกัน จากหนาวเย็นเป็นอบอุ่น เลื่อนขึ้นจึงจอกถูกถอดออก ทีละชั้น พอเช้าวันที่สามในที่สุดนางก็เดินทางมาถึงป่าดงครั่งบริเวณเชิงเขา

นางไม่กลัวสัตว์พิษนานาชนิดที่อาศัยอยู่ในป่าแห่งนี้ เพราะวิชาสมุนไพร ที่นางศึกษาเล่าเรียนมามีวิชาพิษด้วย นางได้หาสมุนไพรชนิดหนึ่งที่สัตว์พิษ เท่านั้นถึงจะได้กลิ่น พวกมันจะคิดว่านางเป็นพวกเดียวกัน บางตัวถึงกับ ได้เข้ามาบนตัวนางเพื่อทักทายด้วยซ้ำ

นางมองดูพืชเจ็ดสีตัวเล็กที่หล่นลงมาจากบนป่า มันกำลังเลื้อยขึ้นให้นาง เหลืองจิ้งยี่นมือออกไปหยิบงูออกอย่างอ่อนโยน หยอกล้อกับมันสักพัก ก่อนจะปล่อยมันคืนสู่กิ่งไม้

"อย่าตามข้ามาละ กลับไปหาแม่เจ้าชะ"

นางเอ่ยเสียงค่อยก่อนจะหมุนตัวกลับไปเร่งเดินทางต่อ

ผ่านไปอีกครั้งวันก่อนที่ไอพิษจะแผ่ออกมา ในที่สุดนางก็พ้นจากเขต ป่าทึบที่อับชื้นและพบท้องฟ้าแจ่มใสกับแสงแดดที่สาดส่องไปทั่ว

เมืองหลวงอยู่ทางทิศตะวันออก นางจึงเดินไปทางนั้น แต่เดินไปไม่ทัน ถึงหนึ่งเค่อ* ก็สัมผัสได้ถึงกระไอสังหารอันเยียบเย็น

* เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

กลิ่นความเลือดที่ลอยคลุ้งมาในอากาศทำให้นางหมอบหลบหลังพุ่มไม้ เพื่อกำบังตัวเองทันที ขณะเดียวกันก็กวาดตามองไปทั่วอย่างระแวดระวังพลาง ตั้งสมาธิฟังเสียง ในใจคาดเดาว่าตัวเองพบเสือหรือหมาป่าที่กำลังขย้ำเหยื่อ เข้าแล้วใช่หรือไม่ หากเป็นเช่นนั้นนางต้องหนีไปอย่างระมัดระวัง หากไม่แล้ว นางจะตกเป็นอาหารของสัตว์ร้ายไปด้วย

ระหว่างครุ่นคิดนั้นเอง จู่ๆ ก็มีคนโผล่เข้ามาในสายตา ทำให้นาง สะดุ้งโหยง

คนเรายามถึงคราวเคราะห์ แม้แต่ที่ซ่อนตัวก็ยิ่งถูกเปิดเผย

เห็นเพียงบุรุษผู้หนึ่งล้มลงท่ามกลางกองเลือดต่อหน้านาง พาให้นาง ตะลึงงัน

ทั่วตัวเขามีแต่เลือด ทั้งยังมีบาดแผลหลายแห่ง ใบหน้าซีดขาวเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น เขากำลังใช้สองตาแดงก่ำจ้องมองนางเหมือนคนตายตาไม่หลับ สร้างความหวาดกลัวให้นางจนหนึ่งศรัทธาว่า

“ไว้ชีวิตด้วย!”

เสียงร้องโหยหวนดังขึ้นพร้อมกับที่ชายอีกคนล้มชนเขเข้ามา เลือดสดๆ พุ่งกระฉูดเพราะแขนที่ถูกตัดขาด

เหลียงจิ้งยังไม่ทันได้หอบหายใจเห็นด้านหน้ามีชายอีกสี่คนกำลังวิ่งมา แต่วิ่งมาได้ไม่กี่ก้าว ท่ามกลางแสงเงาจากกระบี่ที่วาดไปมาฉวัดเฉวียน ร่างกายของพวกเขาแยกส่วนกันโดยขาไปทางหนึ่ง แขนไปทางหนึ่ง อวัยวะภายในทะลักออกมาข้างนอกขณะล้มลงจมกองเลือดทีละคน กระนั้นนางกลับ เห็นไม่ถนัดตาว่าผู้ที่สังหารพวกเขาเป็นปีศาจร้ายจากที่ใดกันแน่

เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนนางตอบสนองไม่ทัน จบจบจนความ

เยียบเย็นนุ่มหนึ่งเกาะขนางไว้ นางจึงได้สติและก้มลงมอง

ผู้ชายที่นางคิดว่าตายไปแล้วที่แท้ยังไม่ตาย เขากำลังจับขนางไว้!

"ช่วยด้วย..."

ใบหน้าเปื้อนเลือดกับแวตาสี้นหวังตื่นตระหนกเห็นแล้วชวนให้รู้สึก
สิ้นหวังหวาดหวั่นไม่แพ้กัน

แม้เหลือใจจึงจะกลัวจนหนาวเอือกไปทั้งตัว แต่นางก็ยังยื่นมือออกไปหา
อีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัวและค่อยๆ ดึงเขาขึ้นมา

ทว่าวินาทีต่อมากระป๋องหนึ่งกลับแหงทะลุร่างของชายผู้นั้น ทำเอา
นางแข็งทื่อไปอีกครั่ง

กระป๋องคมทะลวงทรวงอกอย่างไร้ความปราณีก่อนจะถูกกระชากออกไป
อย่างเหี้ยมโหด

พออีกฝ่ายล้มลงอย่างสิ้นเรี่ยวแรงก็ปรากฏเงาร่างสูงใหญ่ที่ยืนตระหง่าน
อยู่ด้านหลัง

คนผู้นี้ใบหน้าเนียนดุจหยก ในความมืดงามสูงส่งแฝงไว้ซึ่งกระโถนสังหาร
เหี้ยมโหด ชุดคลุมยาวเข้ารูปสีดำปลิวสะบัดท่ามกลางสายลม กระบี่ยาว
ในมือยังมีเลือดหยดตุงๆ

ชายชุดดำค่อยๆ ก้าวเข้ามา สีหน้าปราศจากอารมณ์เยียบเย็นดุจ
น้ำค้างแข็งกลางดึกของฤดูหนาว เขาย่อกายลงสำรวจร่างชายที่นอนอยู่
บนพื้น จากนั้นยื่นมือออกไปดันหัวร่างผู้ตายคล้ายกำลังหาอะไรบางอย่างโดยไม่สนใจนางแม้แต่น้อย

เหลือใจจึงไม่กล้าขยับเขยื้อน นางกลืนน้ำลายอย่างยากเย็น

ชายผู้นี้เอาแต่ค้นหา จะเหลือบเลนางสักนิดยังไม่มี หรือนี้จะ

หมายความว่าเขาสนใจเฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องกับเท่านั้นและเขาคงไม่สังหรนาง?

นางคิดว่าตัวเองสมควรจากไปอย่างเงียบๆ จะดีกว่า

ทว่าก้าวเท้าออกไปยังไม่ถึงครึ่งก้าว กระป๋องเล่มหนึ่งก็พาดลงมาบนคอนางอย่างรวดเร็ว

"ถ้าเจ้าขยับ ข้าจะปลิดชีวิตเจ้า"

ถ้อยคำนี้เอ่ยเสียงแผ่วเบาทว่าเปี่ยมด้วยแว่นามุ

ชายชุดดำถือกระบี่จี่ลำคอนางด้วยมือข้างเดียว มืออีกข้างยังค้นหาไปบนตัวผู้ตาย สายตาเขาไม่เหลียวแลมาที่นางเลยสักแวบ แต่กลับกะตำแหน่งของนางได้อย่างถูกต้องแม่นยำ คมกระบี่ชี้มาที่นางอย่างไม่คลาดเคลื่อน

เสียงจิ้งไม่กล้าแม้จะหายใจแรงๆ ด้วยกลัวว่าหากขยับตัวแม้เพียงนิด คมกระบี่เสียบเย็บจะจิ้มคอนางทะลุ แคฟังจากน้ำเสียงกับกระโถนสังหารที่แผ่รอบตัวเขานางก็ตกใจจนเหงื่อเย็นไหลโซมกายแล้ว นางรู้ว่าคนผู้นี้มีอาจลือเลื่องด้วย

ขาวยุทธ์ลั่นกระทำได้รู้เหตุผลถึงเพียงนี้เหมือนกันหมดหรือ

ชายชุดดำคันเจอตรารูปดอกโบตั๋นที่ประทับอยู่บนเอวผู้ตาย

คนกลุ่มนี้เป็นคนที่นางปีศาจแห่งวังบุปผาส่งมาจู่โจมเขาจริงๆ!

พอคิดถึงนางปีศาจที่ตามราววิชาไม่เลิก แวดตาของชายหนุ่มก็ปกคลุมด้วยน้ำค้างแข็งและเต็มไปด้วยความรังเกียจเฉียดฉันทอย่างถึงที่สุด

สายตาชิงชังคู่นั้นเบนไปยังหญิงสาวด้านข้าง เขาจับจ้องวงหน้ารูปไข่ที่งดงามผุดผาดและเห็นความหวาดหวั่นบนดวงหน้าซีดเผือดของนาง

"เจ้าเป็นพวกเดียวกับพวกเขารึ"

แม้ว่าเสียงจะปราศจากความเหี้ยมโหดอำมหิต แต่กลับเยือกเย็นไร้

ซึ่งอุณห์มิ

เหลียงจึงมองสบแววตาชั่วร้ายเย็นชาของเขาและตอบอย่างแน่วแน่
“ไม่ใช่” ขณะที่ในใจรำร้อง

ท่านอย่าปฏิบัติผู้อื่นเป็นอันขาด และอย่าบังคับให้ข้าต้องใช้พิษ

เดิมทีชายชุดดำเพียงฆ่าเลื่องมอญนาง แต่ตอนนี้เขาลุกขึ้นยืนและ
พิศมองตรงๆ ปลายกระบี่ยังคงกดไปที่ลำคองาง สายตาพินิจพิเคราะห์
ทอประกายเยียบเย็นขณะพิจารณาหญิงสาวตรงหน้าอย่างถี่ถ้วน

แม้ในใจเหลียงจึงจะหวาดกลัว แต่ภายนอกนางกลับดูสุขุมเป็นพิเศษ

สายตาของชายผู้นี้มีเมฆเจนน่ากลัว ชวนให้นางคิดถึงวัยเด็กที่อาจารย์
ฝึกฝนความกล้าของนางโดยการทาสมนไพรชนิดหนึ่งที่มีไขมันของสัตว์ไว้บน
ตัวนาง จากนั้นจับนางโยนเข้าไปในถ้ำให้ใช้ชีวิตอยู่กับเสือด่าเป็นเวลาสามวัน

แรกทีเดียวเสือด่าตัวนั้นยังสงสัยในตัวนาง มันจึงเอาแต่ดมไม่หยุด
ทั้งยังพิจารณาและจับจ้องนางไม่คลาดสายตา ตอนนั้นนางตัวแข็งทื่อเป็น
ก้อนหิน จากนั้นจึงตระหนักว่ายามคนเราหวาดกลัวจนถึงขีดสุดตัวจะไม่สั่น
แต่ตัวจะแข็งและเย็นจนมีอาขยัยบเยื่อนไม่ต่างจากศพ เจกเช่นางในตอนนั้น

คมกระบี่ที่กดลงบนลำคอเป็นนคราบบลัทธิของพวกคนที่ถูกสังหาร
เลือดค่อยๆ ไหลลงไปตามลำคองาง ทำให้อาภรณ์บริเวณทรวงอกถูกย้อม
เป็นสีแดงฉาน ได้จุมพเป็นกลิ่นคาวเลือดเข้มข้น กระนั้นนางยังคงสงบนิ่งดูจ
รูปสลักหิน ใช้สายตาแน่วแน่มองตอบสายตาเย็นชาของอีกฝ่ายเพื่อเป็นการ
บอกเธอว่านางไม่รู้จักผู้ขายบนพื้นเหล่านั้นและไม่ใช่ว่าพวกเขากับพวกเขา

แม้นางจะสามารถแพร่พิษใส่เขาได้อย่างแนบเนียนและการลงมือก่อน
ย่อมได้เปรียบ แต่นางมิได้ทำเช่นนั้นเพราะสัญชาตญาณบอกว่าทางที่เดินาง

ไม่ควรข้องเกี่ยวกับชายผู้นี้ หาไม่แล้วเรื่องราวจะไม่จบไม่สิ้น ขณะเดียวกันนางก็รู้สึกว่ชายผู้นี้ไม่มีทางทำร้ายนางส่งเดชถ้ายังไม่แน่ใจ เช่นเดียวกับเสือด่าในถ้ำที่ไม่ขย้านางหากยังไม่แน่ใจว่านางเป็นพวกเดียวกับมันหรือไม่

ชายชุดดำมองสำรวจนางตั้งแต่หัวจรดเท้า

หญิงผู้นี้สวมอาภรณ์เรียบง่าย ที่ไหล่มีสัมภาระ พอดคิดถึงเมื่อครู่ที่ชายคนหนึ่งร้องขอความช่วยเหลือจากนางก็ทำให้อดคิดไม่ได้ว่านางเป็นคนของวังบุปผา แม้เวทดาของนางจะกระจ่างใสไร้มลทินราวผิวน้ำในทะเลสาบต่างจากสตรีของวังบุปผาเหล่านั้นโดยสิ้นเชิง

บุคลิกของนางก็ไม่เหมือน เขาไม่พบกลิ่นอายของชาวยุทธภพบนตัวนาง แต่กลับสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายแห่งความสันโดษตัดขาดจากโลกภายนอก บ้างจึ่งทั้งหลายทำให้นางดูเหมือนกระต่ายน้อยสีขาวที่พลัดหลงเข้ามาในป่าทึบและก้าวเข้ามาในสมรภูมิแห่งการหักหน้าระหว่างพหุคม์โดยบังเอิญ

ขณะเดียวกันเขาก็ทำได้ละเลยความสุ่มเือกเย็นเหนือคนทั่วไปของนาง สตรีทั่วไปที่พบเห็นเหตุการณ์เช่นนี้คงหวีดร้องเสียงแหลมหรือเป็นลมหมดสติไปแล้ว ทว่านางกลับไม่ร้อนรนกระวนกระวาย อีกทั้งกระบี่ของเขายังจ้อยู่บนคอนางด้วย

ถึงอย่างไรก็น่าสงสัยอยู่ดี

เขาหรีดตาลงเล็กน้อยขณะที่ใคร่ครวญว่าจะเปลื้องอาภรณ์นางเพื่อค้นหาตราประทับรูปดอกโบตั๋นดีหรือไม่

ระหว่างครุ่นคิดมือใหญ่ได้เอื้อมไปที่سابเสื้ออย่างช้าๆ

เหลียงจิ้งตระหนกুব ดัดสินใจแล้วว่าทันทีที่มีมือเขาสัมผัสนาง นางจะแพร่พิษใส่เขา!

ในช่วงเวลาแบบนี้เองด้านหลังผมมีเสียงดังขึ้น
"ดูอยู่ยอวี่ ที่เห็นท่านอยู่ที่นี่เอง!"

ดูอยู่ยอวี่

คุณชาย แสนร้าย

เล่ม 1

นับแต่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้เป็นอาจารย์

ได้รับใบแจ้งความลงนามเป็นลูกศิษย์

เขลิบจับไม้เคียวช่างทำลอบจากขอตระหนักรูปที่ใดเลย
เพราะนางสุดแสนจะพอใจในหัวใจอันเรียบง่ายสงบสุขน้อมขยับ

แม้วันดีคืนดีอาจารย์จะคิดหาสารพัดเรื่อง

มาทดสอบนางกับศิษย์พี่ศิษย์น้อง

ชวนให้ทุกคนต้องคอยออกสั่นเหงื่อ//จวนตลอดเวลา

«และ...แล้วในที่สุดอาจารย์ก็หาเรื่องมาทดสอบนางอีกจนได้

ทว่าภารกิจนี้พิบดูจะไม่ยากเท่าไรนัก

เพียงลอบจากเรือนำรอบรั้วไปพอบินัดนเท่านั้น

ช่างผิดแปลกแตกต่างจากงานอื่น

ที่อาจารย์เคยสั่งให้นางทำเมื่อเกิน

«แต่... นางรู้สึกไม่สบายใจเอาเสียเลย

เหตุใดอาจารย์ถึงได้เตือนนางว่า

ให้อยู่ห่างจากคนชั่วตู่ๆไว้? ละ

«ละดูเหมือนว่าทุกอย่างจะสายเกินการณ์แล้ว

เพราะเขื่อนี้ในบุรุษที่นางพบเจอกลุ่มแรก

มีชายที่ชื่อ 'ตู่กู่อู่ฮวี่' ราวอยู่ด้วยแน่สิ!

Jamsai Customer Care

ดูแลลูกค้าด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

หากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-1594-0

9

786160 615940

คุณชายแสนร้าย 1+2

ราคาชุดละ 319 บาท